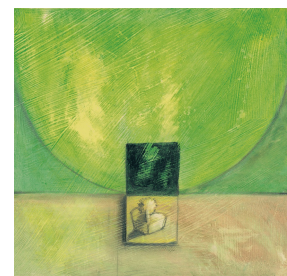

Don Boscoviering, 3e graad

Don Bosco Sint-Denijs-Westrem

samen
DON BOSCO
zijn plaats
geven

1. Verwelkoming door de directeur

2. Een luisterlied om te beginnen: One way, Eén weg (The Levellers)

Er is maar één levenswijze,
En dat is je eigen, die van jou, van jezelf.

Toen ik jonger was, nam m'n vader me mee tot
boven op de heuvel die neerkeek op de stadsrook
en boven de spil van de fabriek uitstak.
Hij zei: 'Dit is nu waar ik naartoe kom als ik vrij wil zijn'.
Hij was het nooit in zijn hele leven,
maar die woorden bleven me altijd bij.
En dus rende ik weg van dit alles,
en beklom de hoogste heuvel, en ik keek neer op
mijn leven van boven die fabriek.

Ik keek neer op mijn leven alsof ik de schande
van de familie was, en dan al mijn vrienden
op de wedren naar hun lonen.
Ja, en al mijn vrienden, al hun jobs,
en al de bloedige verspilling.

Er is maar één weg...

Wel, wel, ik groeide op en leerde te beminnen en
te lachen, en omcirkelde K's op de tunnels, maar
het rumoer waarvan we dachten dat het nooit zou
stoppen, stierf uit toen de punkers opgroeiden.
En we verstikten in onze dromen,
we vochten met onze angsten,
En we renden door de harteloze straten van
beton onze ideeën achterna jagend. Ren!
En al de wereldse problemen zullen niet worden
opgelost door deze gitaar,
en ze zullen ook niet ophouden te bestaan
door het leven dat ik tot nu toe heb geleid.

En de heldere lichten van mijn thuisstad
zullen geenszins vervagen, hoewel hun geroep
verstomd is zoals een oude zanger van op een afstand.
En ze lijken niet meer zo appellerend
in de ogen van deze arme zondaar.

Er is maar één weg...

3. Schuld bekennen

Ciska : Als we wachten om iemand lief te hebben
tot deze persoon helemaal beantwoordt
aan onze verwachtingen,
dan zullen we nooit in staat zijn van iemand te houden.

We moeten het elkaar gunnen,
beperkte, onvolmaakte mensen te zijn.
En daarin moeten we alles zien,
dikwijls onze ogen sluiten en vaak een beetje bijsturen.

Want geloven is aanvaarden dat je aanvaard wordt,
ondanks alle kronkels van je verleden,
niet op grond van je prestaties, maar omdat jij het bent.

We beluisteren nu enkele getuigenissen van leerlingen,
die door anderen voorgelezen worden.
Bij elk getuigenis sluit een schuldbelijdenis aan.
Daarna bidden we telkens samen :
Heer, wij vergeven aan elkaar,
vergeef Gij dan ook onze schuld.

Getuigenis 1: leerling 1

Vader en moeder zijn gescheiden.
Eerst heb ik lijdzaam de vele ruzies moeten ondergaan.
Daarna kwam de schande van het proces.
Met mij werd geen rekening gehouden, of toch:
ik werd gebruikt als pasmunt.
Nu wordt ik van de een naar de ander geslingerd.
Een echte thuis heb ik niet.
Ik ga alleen nog naar huis om te eten en te slapen,
want mijn stiefvader kan mij niet uitstaan.
Natuurlijk zijn mijn resultaten op school beneden alles.
Ik weet nu al dat ik zal moeten dubbelen.
Ik kan mij gewoonweg niet concentreren.

Schuldbelijdenis 1 : leerling 2

In onze klas, onze vriendenkring, onze buurt
leven waarschijnlijk ook jongeren die vastgelopen zijn
door de echtscheiding van hun ouders.
Omdat wij hen vaak zomaar voorbijlopen
zonder te willen luisteren naar hun verhaal van pijn en onmacht,
vragen wij om vergeving.

Samen : Heer, wij vergeven aan elkaar, vergeef Gij dan ook onze schuld.

Getuigenis 2: leerling 1

Ik ben wat hyperkinetisch van aard.
Ik kan me moeilijk beheersen, kan niet stilzitten.
Tijdens de tekenles knoei ik met inkt.
Ze pesten me nu al twee jaar in de klas:
ze verstoppen regelmatig mijn boekentas,
leggen knopen in mijn sjaal,
leggen me neer tijdens de voetbal.
Als er wat misloopt in de klas, moet ik er steeds voor opdraaien.
Dan slingeren ze beledigingen naar mijn hoofd.
Ik kan niets goed doen voor hen.

Schuldbelijdenis 2: leerling 2

Als er jongeren gepest worden in onze klassen,
doen wij soms mee of laten het zomaar gebeuren.
Omdat wij te weinig opkomen voor hen
of onze handen wassen in onschuld,
vragen wij om vergeving.

Samen : Heer, wij vergeven aan elkaar, vergeef Gij dan ook onze schuld.

Getuigenis 3: leerling 1

Ik ben later toegekomen op school.
Het is reeds mijn vijfde school in drie jaar tijd.
Kon ik maar uit mijn vriendengroep van mijn vorige school geraken.
Maar ze bedreigen me voortdurend.
Het is allemaal in de dancing begonnen:
ze boden me een bollen aan en ik weigerde aanvankelijk.
Maar ze vonden me maar een flauwerik en ik gaf toe.
Nu kan ik niet meer zonder.

Schuldbelijdenis 3: leerling 2

Wij zijn er vlug bij om andere jongeren
naar onze hand te zetten of te veroordelen
als wij het niet met hen eens zijn.
Omdat wij het soms zo moeilijk hebben om verdraagzaam te zijn,
vragen wij om vergeving.

Samen : Heer, wij vergeven aan elkaar, vergeef Gij dan ook onze schuld.

4. Openingsgebed

Priester: Heer onze God,
Gij zijt om ons bekommerd
en houdt uw beschermende hand boven ons.
Don Bosco heeft dit ook mogen ervaren.
Met een sterk geloof en een tastbare liefde
heeft hij zich toevertrouwd aan U
en aan de straatjongens van zijn tijd.

Samen: Laat ons met eenzelfde geloof en liefde
als Don Bosco opkomen voor elkaar,
ook als het eens wat moeilijker gaat
en wij alles en iedereen
liefst de rug zouden toekeren.
Schenk ons een blijvend vertrouwen
in U en in elkaar. Amen.

5. Eerste lezing: DE PARABEL VAN HET SPREKENDE BOS LANGS DE RIVIER

Ciska : Het deed denken aan de tijd
toen de dieren nog konden spreken,
net zoals de mensen.
Zo peddelde ik eens in mijn eentje de Lesse af met mijn kajak
en voer ik op een bepaald moment tussen de bomen door.

Het was tamelijk fris. Er was niemand.
Alleen water, wind en bomen - en alles was heel stil.
De avond begon te vallen.
Ik vroeg me af - zoals je wel eens meer doet
als je alleen in een bos bent -
wat nu eigenlijk 'leven' is.
Die vraag stelde elk van ons wel eens
toen wij dertien of veertien jaar werden
en ontdekten dat het jongetje of het meisje in ons
helaas ophield met spelen en vragen begon te stellen.

Maar het wordt heel anders
als je alleen op de Lesse door een koud bos vaart
en je nog eens de vraag durft stellen
"Wat is nu eigenlijk leven?"

De wind blies door de wiegende kruinen
en de bomen begonnen te spreken ...

Paul : "Het leven is **kracht en sterkte**,"

Ciska : sprak een grote eik.

Paul : "Alleen wie sterk is, kan overeind blijven."

Ciska : Ik keek bewonderend naar zijn forse stam.

Paul : "Het leven is **jeugd**,"

Ciska : zei de jonge berk.

Paul : "Straks wordt het lente -
dan barsten mijn twijgen open
en schiet ik verder de hoogte in.
Jeugd is groeien en openkomen."

Ciska : Heel langzaam peddelde ik verder.
Zo voer ik voorbij een peinzende pijnboom -
er was iets plechtigs om hem heen,
als de zuil van een tempel
en toch iets eenvoudigs en alledaags.
Hij zei niet veel. Dat had hij verleerd.

Paul : "Slechts **de wijze** kan zien - en leven,"

Ciska : sprak hij.

Zo gleden de bomen bangs me heen,
terwijl mijn kajak zijn weg zocht enkele zandbankjes.

Paul : "Kijk eens, hoe **mooi** ik ben?"

Ciska : fluisterde de beuk.

Inderdaad. Glad en slank rees de beuk ten hemel.
Hij liet ontroering na - en zwiigende vertedering.

Toen keek ik omhoog naar een massieve mast.
Hij was sterk, mooi en groot -
met een weelde van takken en naalden.
Onder zijn enorme kruin voelde ik me heel klein -

Paul : "Leven is **bezitten**,"

Ciska : zei de mast,

Paul : « héél veel je eigendom kunnen noemen. »

Ciska : Ik wist niet meer wat ik ervan moest denken
en peddelde voort.
Daar stond - of zat - een kleine, warme den
knusjes ineengedoken.
Je zou zo aan wal gaan en naast hem gaan zitten.
Hij scheen me haast te wenken.

Paul : "Voor mij is leven : **gezelligheid en warmte** -
zo iets als genegenheid en huiselijkheid,"

Ciska : dat zei de kleine den.

Vooraleer ik het laatste stuk van de Lesse afvoer,
keerde ik nog eens mijn kajak
en bekeek ik de bomen die gesproken hadden.
Het bos zweeg en het werd duister.
De wind was niet meer en de kruinen hingen roerloos.
Wat is leven ? vroeg ik me af
en haastte me naar de aanlegsteiger
vlakbij de grote weg.
Daar hoorde ik de mensen praten,
over wijsheid en kracht, over jong zijn en schoonheid,
over gezelligheid en warmte,
over bezit en rijkdom.
Maar geen van allen wist wat 'leven' was.
Het is misschien gek om in je dooie eentje
in een kajak langs dat pratende bos te varen,
maar toen dacht ik ... aan God.

6. Luisterlied: I believe, Ik geloof (K's choice)

Moedig kijk ik verder dan ik zie
Ken de dingen waarvan ik weet
dat ik ze niet kan zijn, nu niet
Ik ben me zo bewust vanwaar ik ben
maar ik weet niet waar dat is.
En er is iets recht voor mij
en ik raak de vingers aan van mijn hand
En ik vraag me af of ik het ben
die me vastklamp aan theorieën van welvaart
Iemand die het me kan beloven
Ik geloof in mezelf
Morgen was ik niets, gisteren zal ik zijn
De tijd heeft me voor de gek gehouden door me
te laten geloven dat het een deel van mezelf is
Er is niets in deze kamer tenzij holle ruimte
Geen ik, geen geest, geen gezicht
Raak de vingers van mijn hand aan
en zeg me of ik het ben
Ik hou me vast en vast aan de liefde
Wat is er anders echt
Een religie die me aantrekt

Ik geloof in mezelf
Kun je me gewoon een secondje uitschakelen,
alsjeblieft
Verander me in iets zonder gezicht, zonder gewicht,
zonder geest, zonder thuis
Luchtledige staat van vrede
Verder en verder.. ik geloof in mezelf
Wacht op mij, op mezelf ben ik niets
ik ben bereid om door te gaan,
maar niet alleen, nu niet
ik ben me zo van alles bewust,
maar niets schijnt zo echt en
Zo lang jij voor me staat
zal ik de vingers bekijken van onze handen
En ik ben er dankbaar voor dat ik het ben
Vasthouden en vasthouden...
Ik geloof in mezelf.

7. Evangelielezing: Lc. 5, 1-11 (directeur)

Toen Hij aan het meer van Genesaret stond en de mensenmenigte zich om Hem verdrong om het woord van God te horen, zag Hij twee boten bij het meer liggen. De vissers waren van boord gegaan en spoelden de netten. Hij stapte in een van die boten, die van Simon, en vroeg hem een eindje van het land af te varen. Hij ging zitten en vanuit de boot gaf Hij de mensen onderricht. Toen Hij uitgesproken was zei Hij tegen Simon: 'Vaar nu het meer op naar diep water. Daar moeten jullie je netten uitwerpen.' 'Meester,' antwoordde Simon, 'de hele nacht hebben we ons al afgetoed zonder iets te vangen. Maar als U het zegt zal ik de netten uitwerpen.' Dat deden ze en ze vingden zo'n massa vis dat hun netten ervan scheurden. Daarom wenkten ze hun maats in de andere boot om hen te komen helpen. Die kwamen, en beide boten vulden ze tot zinkens toe.

8. Duiding door de directeur

9. Voorbeden

Priester : Laten we stil worden en in biddende woorden onze zorg en onze aandacht voor leeftijdgenoten die vastgelopen zijn in Gods handen leggen vanuit de hoop dat Hij ons zal aanzetten en steunen om die zorg in daden om te zetten:

Voorbede 1: leerling 3

Laten we stil worden en bidden voor jongeren die thuis in een uitzichtloze situatie leven en voor jongeren die op school gepest worden. Dat zij de moed nooit opgeven en blijven hopen op een oplossing. Dat wij oog en oor zouden hebben voor hun probleem en hen niet zomaar voorbijlopen. Bidden we daarom samen:

Samen : Wij bidden U, verhoor ons, Heer

Voorbede 2: leerling 4

Laten we stil worden en bidden voor de gezinnen
waar het goed is om wonen en waar jongeren zich thuisvoelen.
Dat zij dankbaar zouden zijn voor hun geluk.
Dat zowel de ouders als de jongeren zich blijven inzetten
om van hun huis een veilige en gezellige thuis te maken
en om hun conflicten op een vreedzame manier uit te praten.
bidden we daarom samen:

Samen : Wij bidden U, verhoor ons, Heer

Voorbede 3: leerling 3

Laten we stil worden en bidden voor jongeren
die meegesleurd worden in een spiraal
van druggebruik, geweld of criminaliteit.
Dat zij mensen ontmoeten die hen niet direct veroordelen
maar al het mogelijke doen om hen uit die hel te helpen.
Dat wij als moderne jongeren weerbaar zouden zijn
tegen de verlokkingen van de consumptiewaanzin.
Bidden wij daarom samen:

Samen : Wij bidden U, verhoor ons, Heer

10. Offerandegebed

Paul : Eens, lang geleden, is de mens begonnen
met zaaien en maaien, met dorsen en malen,
en hij bakte het eerste brood,
om goed van te eten en dan weer verder te gaan.

Eens, lang geleden, is de mens begonnen
met planten en snoeien, met plukken en persen,
en hij vulde de eerste beker met wijn,
om goed van te drinken en dan weer verder te gaan.

Eens, lang geleden, is een Mens begonnen
met zoeken en vinden, met geven en delen.
Sindsdien delen ook wij het brood en de wijn
om mens te worden
en dan weer met velen verder te gaan

Priester : Dit brood en deze wijn
zetten we hier in ons midden
en wij bidden:
God, wij bieden U deze gaven aan
om te getuigen van onze bereidwilligheid
om met elkaar te delen en samen verder te gaan.
Maak deze gaven tot een bron van vrede en alle goeds.
Amen.

11. Groot dankgebed

Priester : Mag ik jullie uitnodigen om het stil te maken in jullie hart
en mee te willen bidden.
Hier begint de dienst van de tafel
viering van de eucharistie.

Nooit hebben wij u gezien, God, geveer van elk leven.
En toch ben Jij bij ons.
We ontmoeten Jou in elke mens die naast ons staat.

Samen: Je bent in de ogen van een kind,
in de vragen van een tiener,
in het zoeken van een jongere.
Je bent in het verhaal van geliefden
en in de vreugde van gelukkige momenten.
Maar ook in de ogen van de verdrukten
en in de angst van een arme,
ook bij pijn, God, ben je aanwezig.

Priester : Jij hebt een naam, God, geveer van elk leven:
tocht- en reisgenoot, vader, moeder, zoon en dochter.
Jij bent als een nest voor een vogel,
als een touw voor een klimmer,
als een boot voor een visser,
als de wieg voor het kind.
Jij draagt je naam: zorgver voor elk leven.

Samen : Jij kwam bij ons, God, geveer van elk leven.
Profeten voelden aan
hoe Jouw adem op mensen rustte,
hoe Jouw vuur mensen bezielde,
hoe Jouw vreugde mensen blij maakte.
Jij komt bij ons God, als kind van mensen.
Jij komt bij ons, God, in Jezus,
Jouw mensgeworden hart,
Je liefde, Je levenskracht voor onze wereld.

Priester : Hem gedenken wij hier weer,
de vriend, het licht, de herder, de mens vol dromen.
Als afscheid gaf Hij ons een teken,
een gebaar, zo simpel, en helemaal niet mis te verstaan.
Hij nam het brood
dat klaar stond voor de maaltijd,
dankte God, de geveer van elk leven, brak het,
en deelde het met zijn tafelenoten.
Hij zei tot hen:
neem en eet hiervan, jullie allen,
dit is mijn lichaam, mijn leven, gegeven voor jullie allen.

Daarna nam hij de beker
die klaar stond voor de maaltijd,
dankte God, de geveer van elk leven,
deelde hem rond en zei tot zijn tafelenoten:
neem en drink hieruit, jullie allen,
dit is mijn bloed, mijn leven, gegeven voor jullie allen.

Samen : Jij bent bij ons, God, met je geloof in mensen,
je vertrouwen in jongeren, je uitdaging tot leven.

Priester: Jij daagt ons uit, God, geveer van elk leven,
tot gerechtigheid en vrede.
Jij roept ons op, God, tot inzet voor de kleinsten,
tot geloof in de armsten,
tot hoop op een andere toekomst.

Samen : Wij willen werken, God, in vertrouwen in elkaar,
in engagement voor de wereld,
in solidariteit met de gebrokenen.
Wij willen bouwen, God, aan een gemeenschap
door groot en klein te bemoedigen,
door jong en oud weerbaar te maken,
door te bouwen met de stenen van de liefde.

Priester : En hiervoor willen we in verbondenheid met elkaar
samen het gebed dat Hij ons geleerd heeft, bidden:

12. Onze Vader en aansluitend communie

De directeur nodigt de leerlingen, die gelovig zijn, uit om te komen communiceren.

Intussen : rustige muziek.

13. Korte bezinning na de communie

Ciska : Een vader stond geboeid te kijken hoe zijn klein zoontje
er alles voor deed om een zware vaas met bloemen te verzetten...
De kleine spande zich in, zuchtte en bromde,
maar slaagde er maar niet in de vaas ook maar één millimeter verder te krijgen.
« Heb je al je krachten gebruikt ? » vroeg vader.
« Jawel, » zei de kleine tussen twee zuchten door.
« Eigenlijk niet, » antwoordde vader,
« waarom heb je mij nog niet gevraagd te helpen ? »

14. Slotgebed

Samen : Reizen en rusten,
zoeken, verdwalen, omwegen maken,
erbij gaan zitten, weer opstaan,
thuiskomen:
het hoort allemaal bij de tocht
die Gij ons doet gaan.
Voor alles willen we u danken, God,
met moeizame woorden soms,
voor de wegen en voor het huis,
voor de moeheid en voor de rust.
Want daardoor zijn we de mens geworden
die we voor u mogen zijn:
gelouterd door pijn,
gezegend door vreugde.

15. Een luisterlied om te besluiten : Walk unafraid, Wandel zonder vrees (R.E.M.)

Terwijl de zon opkomt en de maan ondergaat
heb ik van die zware gedachten in mijn hoofd
Het doet er me aan denken hoe ik lang geleden
in dit leven binnengevoerd werd als een lammetje
moedig, struikelend,
onbevreesd was mijn middelste naam.
Maar daar verloor ik ergens mijn weg.
Iedereen wandelt op dezelfde manier
en verwacht dat ik het nauwe pad
zal volgen dat zij aangelegd hebben.
Ze beweren dat ze wandelen zonder vrees
Ik zal wat lomp zijn daarentegen
en mijn 'hou van me of ga weg'
hoog in het vaandel blijven dragen.

Zegt.. 'blijf binnen de grenzen als je wil spelen.'
Zegt.. 'tegenspraak maakt het
alleen maar moeilijker'
Hoe kan ik zijn, wat ik wil zijn?
als alles wat ik wil doen is
deze onwrikbare beperkingen
uit de wereld helpen
en deze schertsvertoning de kop indrukken
deze droeve maskerade aanflarden scheuren.
Ik hoef niet overtuigd te worden
Ik zal struikelen, vallen, zelf weer rechtkrabbelen
en wandelen zonder vrees
Ik zal wat lomp zijn daarentegen
en mijn 'hou van me of ga weg'
hoog in het vaandel blijven dragen.

Als ik een zak stenen moet dragen terwijl ik ga
Dan hou ik mijn hoofd rechtop
Het kan me niet schelen
waar ik overheen moet stappen
Ik ben bereid om je in de ogen te kijken
Kijk mij in de ogen
en als je vertrouwdheid ziet
vier dan de tegenstrijdigheid
Help me als ik val
om zonder vrees te lopen
Ik zal wat lomp zijn daarentegen
en mijn 'hou van me of ga weg'
hoog in het vaandel blijven dragen.
Zonder vrees wandelen
Ik zal wat lomp zijn daarentegen
en mijn 'hou van me of ga weg'
hoog in het vaandel blijven dragen.